Ч. 243. Субота 17 (4) падолиста 1906. Рік XVI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостнах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

З парляментарних комісий. — Події в Росиї.

На вчерашнім засіданю конституцийної комісиї раджено над правительственним предложенєм в справі зміни §. 16 основного закона о ненарушимости. Принято предложенє субкомітету разом з додатком справоздавця і пос. Пернерсторфера. Головні зміни відносять ся до того, що лише в такім случаю, коли член ради державної в палатї ради допустить ся провини, підпадаючої публичному обжалованю, має бути поступоване що до виданя его за почином президента скорше.

Комісия буджетова радила над полїпшенем долї почтових урядників. Предсїдатель заявив, що на зазив комісиї предложило правительство виказ коштів 20-процентового дорожняного додатку для чотирох найнизших ранґ державних урядників. — Субкомітет буджетової комісиї радив над договором з Льойдом. Пос. Вукович зложив свій реферат, бо есть інтересований в тій справі. На его місце вибрано референтом пос. Сильвестра. В загальній дискусиї забирав між иншими голос пос. Колїшер.

Субкомітет комісиї виборчої реформи радив дальше над §. 4. закона о свободі виборів з виключенєм внесень Штайна і Ферянчіца о утворене т. зв. противпроповідничого параґрафу. Внесенє Ферянчіца звучить: Духовний, котрий устно або на письмі заповідае церковні кари або їх накладае, котрий грозить або що небудь обіцюе, котрий взагалї уживае церковної поваги, щоби здержати виборця від голосованя, або наклонюе его голосувати в якімсь напрямі, буде караний арештом від тижня до трех місяців, або грошевої кари від 50 до 1000 корон. Штайн жадае кари аж до двох років вязниці. Ті внесеня не одержали потрібного числа голосів і не прийдуть вже мабуть під обради.

Здасть ся, що в російскій державі знов починае кріпшати терористична струя. В Москві в само полудне, на головній улици Тверській, анархіст кинув бомбу під ноги градоначальникови ґен. Райнботови, котрий ішов з своїм помічником полковником Коротким, а за собою мав двох полїцийних офіцирів і кількох вояків. Правдивим чудом Райнбот остав при житю, коли погибли оба офіцири, а з кінного трамваю, що саме переїздив, лишили ся тілько кусники, замість бруку утворила ся глубока яма, а доми зарисували ся. Що дивне, що коли вибухла вже бомба, в присутности товпи, анархіст міг ще чотири рази вистрілити до ґенерала, за кождим разом не поцілив і аж сам поляг від ґенеральскої кулї. Такий поєдинок начальника полїциї з анархістом на людній улици — то небувалий вид. Більше менше в тім самім часї стріляно в Ризї до вікон ґенерал-ґубернатора Сологуба, в Иркутску на Сибірі кинено бомбу на ґенерал-ґубернатора Ренненкампфа, в Тифлїсї стріляно на козаків, в Королївстві польскім довершено дикого нападу на стацию Роґи, в симбірскій ґубернії спричинено вискоченя поїзду з шин. По хвилевій тишині почала ся знов кровава робота революционістів. То дасть ся хиба пояснити острим переслїдуванем трудовиків і кадетів. З трудовиками правительство вже майже цїлком покінчило: всї посли того социялїстичного сторонництва сидять вже або на Сибірі або по тюрмах. Тепер почала адміністрация прятати кадетів. Богато з них віддано під суд, а їх товариства порозвязувано. Цїлий їх передвиборчий комітет в Одесї і девятнайцятьох инших катедів увязнено. Рівночасно бюрократия підпирає передвиборчі комітети „істинно русскихъ людей“, а відвертае ся навіть від таких умірених реформаторів, як „союз мирного відродженя Росиї“. Але не лише бюрократия так поводить ся, бо навіть сенат видав „поясненя“ зложені з десятьох параґафів, а утрудняючі значно го-

6)

Тайна до смерти.

Маленька повість з житя словіньских селян

ПАВЛА М. ЛЯКРОМИ.

(Дальше).

Минуло більше як двайцять лїт, котрих благодатні слїди відбили ся на краю і людех. Мода прибираюча щораз більші розміри, щоби люди з міста перебували на селї, зайшла аж в далеку від сьвіта ґірску долину тольмайнского повіта. Хоч і не було де вигідно переночувати, то бодай за то було на що подивити ся, а чужинцї радували ся красою природи, хоч місцеві люди не конче були „міщухам“ раді. А все-таки був клопіт лиш з рогатою худобою.

То знало і того бояло ся веселе товариство, котре холодком під вечер вибрало ся було на прогульку до Дантової печери; але они спускали ся на своє щастє і на здоровенні палиці, якими панове узброїли ся.

Та й все удало ся знаменито. Утомлені дорогою і ослабляючою спекою, котра в липни навіть і в горах дае ся почути, розсїли ся були веселі прогульковцї на пишній сіножати перед якоюсь самотною сільскою загородою і чекали на ті присмаки, які були сховані в кошиках забраних з дому. Але ще перед тим хотїли ужити сьвіжо видоеного молока, котрого їм принесла ввічлива селянка з тої загороди у великій білій — дійници.

Всї, кілько їх було, перепудили ся може й справедливо тої посудини на молоко.

— Чейже то не вислужений або може ще й уживаний цебричок, лиш неуживана, від паради посудина — відозвав ся якийсь панок, що хотів успокоїти других.

Але вже в тій хвили відозвала ся якась молода дама і крикнула обурена:

— Бійтеж ся Бога, таж в тім молоцї повно мух!

— Так, так ґоспідза [1]) моя — перебила їй селянка — але я собі гадала, що паньство викинуть то, що їм непригоже.

Огида, якої наробили мухи, проминула в сьміху, який викликала тота правдиво сільска заява доброї старухи.

Молоко лишили для всїляких улюблених песиків, яких забрали були також на прогульку а взяли ся тепер до кошів, котрі небавком стали порожні.

Нараз пси загавкали а рівночасно роздав ся крик тріґоги: Бики, бики! Втїкайте, хто може!

Зробив ся страшенний заколот. Біднї корови, що лиш ішли до своєї стайнї і певно були би нікому нічого не зробили, так перепудили ся викрикуючих дам і гавкаючих псів, що мусїли очевидно сполошити ся і влїзли просто в остапки страв розставлених на мураві.

Охота до борби і відвага панів була би зробила повну честь середновічному турнієви. А все-таки не могли они дати собі ради з рогатим противником. Під охороною дамских парасольок, з котрих деякі, іменно же червоні були прибиті рогами, втїкали всї до будинків сільскої загороди.

Підчас всїляких, траґікомічних сцен, які при тім відбували ся, стояла молода селянка, що пригнала була домів худобу і сама не знала, що на то казати.

Білява Неца [2]) була то звістна в горах красавиця. Она убирала ся трохи з сільска, трохи по міски. Ясно-синя хустка вкривала її голову з білявими косами після сільского звичаю а так само й катунова запаска з білими й синими пасочками належала до сільского строю; але спідниця й стапик темно-синьої суконї були вже зроблені після моди. Неца була через кілька лїт у своєї тети в Біляку і любила то показувати по собі.

Поява з проста красної дівчини була так пишною штафажею краєвиду, обведеного горами, що панове не так борзо втїкали, як би були виділи тоту пастушку від корів, котрих они так налякали ся, як она тут стояла з глумом в мінї і руках та сьміяла ся здорово з перепуджених міщухів. Але видко, що страх в сій хвили був так заразливий як би яка пошесть, бо Неца нагло повна розпуки пустила ся бічи.

Її мале улюблене телятко, що мало лишити ся на приховок, перепудило ся так дуже „зґедзґаних“ коров, що скочило в бік в ту сторону, де сіножать стрімкою стїнкою спадала до

[1]) Панна.

[2]) Агнія, Ягна або Аґнішка.

лосоване на послів до нової думи. Не мають отже голосу ремісники і робітники в заведенях гірничих, коли не суть записані до фабричного населеня, а то знов населене може голосувати окремо на одного виборця з кождого фабричного округа. З того виходить, що робітнича верства не переведе ні одного свого посла. За бунти позбавлено права голосованя: бесарабских селян, поселених на ґрунтах державних, церковних і приватних властителів; селян в цілім окрузі сухумскім на Кавказі; „хизанів" т. є. дрібних рільних чиншівників в ґуберніях тифліскій і кутаіскій, також на Кавказі, вкінци часть селян в ґубернії вологоскій. Дальше пояснено, що слідуючі особи не мають права голосованя: всі ті, котрі хоч на власне назвище наймають так велике мешкане, що платять податок від него, але не удержують власної кухні, або в своїм мешканю мають двері до сусідного мешканя; ті, котрі від мешканя платять податок, але віднаймають комнати иншим особам; ті на Литві і Білій Руси, котрі суть вічними чиншівниками ґрунтів давнійше унійтских, а тепер церковно-православних; творять они в тих краях дуже численну і заможну верству населеня, сидять на тих вічних арендах з діда прадіда, не можуть бути викинені, але можуть продавати свої аренди і господарити, як схочуть, аби лиш заплатили свій чинш; мають по кільканайцять а навіть по кількадесять морґів, а їх позбавлено права голосованя, бо не суть властителями своєї земли, між тим як селянин, що має лиш три морґи а вже має право голосу. Сенат пояснив вкінци, що до ніякої виборчої ґрупи не можуть належати і не мають права голосувати: каменичні сторожі, післанці, дорожкарі, домашна служба, візні в урядах, а при зелізницях всі ті, котрі у нас називають ся „підурядниками", а також машиністи, кондуктори, будники, ревіденти ваґонів і постійні робітники. Таким способом дуже зменшено число виборців і то головно таких, котрі вислали до першої Думи кадетів або трудовиків. Очивидно що то мусїло роз'ярити революціоністів, котрі в Росії суть социялістами. Крім то розпочали в Росії розповсюднювати вість, що цар вже жалує, що взагалі вступив на конституцийну дорогу і рад би цілком вернути до давних порядків або радше непорядків. Видавана в Берлині російскими революціоністами „Russische Correspondenz" подає телеґраму, котру мав цар вислати до одного з провідників „істинно русских людий", до Єжевского. В тій телеґрамі цар просто каже, що пересьвідчив ся о невідповідности парляменту для Росії і бажає собі, щоби до Думи увійшли „істинно русскі люди", аби ухвалити, що она непотрібна. Певна річ, що цар такої телерами не висилав, але такі видумки, розсївані по Росії, находять віру і підбурюють революціоністів. То імовірно причинило ся до нових анархістичних замахів.

Новинки.

Львів, дня 16-го падолиста 1906

— **Перенесеня.** П. Міністер справ внутрішних переніс старосту, Спиридона Теліховского зі Збаража до Золочева; покликав старосту дра Богуслава Амброзевича в Ниську до служби в Намістництві і поручив: старості Михайлови Равскому управу староства в Яслі; старшому комісареви повітовому, Болеславови Пілятовскому управу староства в Перемишлянах; старшому комісареви повітовому Адамови Лещиньскому управу староства в Ниську, а секретареви Намістництва, Йосифови Дністряньскому, управу староства в Збаражи.

— **Остережене.** Після оповіщеня міністерства справ внутрішних постановило правительство републики Колюмбія в Америці, що кождий подорожний, прибуваючий до котрого небудь з портів в Колюмбії, повинен мати паспорт, виставлений консулем тої републики з того округа, де знаходить ся порт, в котрім подорожний сідає на корабель. Без паспорту не позволять нікому висісти на беріг.

— **В новій салї львівского „Сокола"** (ул. Руска ч. 20) відбудуть ся в найблизшу суботу вечерниці з танцями при смичковій музиці. Забавовий комітет „Сокола" подбав про всякі вигоди для гостий і надія ся, що ті перші в тій салї а послідні сих мясниць вечерниці удадуть ся добре. Початок о $8^1/_2$ год., а вступ від особи 1 К 50 с. Строй сокільский або візитовий. — В неділю дня 18 с. м. о $4^1/_2$ год. по пол. буде в тій самій сали відчит про ручні прибори до гашеня огню з демонстраціями. Вступ безплатний.

— **Концерт в Кракові** устроює в неділю 25 с. м. академічний хор „Вандурист" зі Львова в сали Саского готелю. В програму входять продукциї звістних артистичних сил, як М. Волощина, О. Садовского, О. Луцкого і М. Шухевича.

— **Дрібні вісти.** Нашого земляка дра Івана Пулюя, звичайного професора при празскій німецкій політехніці, відзначив цїсар ордером зелїзної корони III. кляси. — В місточку Топорові відбуде ся дня 18 с. м. вінчане дра Івана Копача, ц. к. професора при академічній ґімназиї з панною Галею Дзероничівною, дочкою місцевого пароха. — В касі ощадности знайдено перед кількома днями книжочку вкладкову на 160 К, виставлену на імя Мариї Пясецкої. — Власительці ґрайзлерні при ул. Театиньскій ч. 12, Маховій, вкрадено зпід сїнника дві книжочки каси ощадности, одну на 1000 К, а другу на звиш 600 К.

— **Про загадочну справу,** котра, як здає ся, стоїть в звязи зі звістним нападом на поїзд в Роґах в царстві польскім, доносять тепер з Лодзї що слїдує: Минувшої суботи рано о 8-ій годині приїхало до кольоніста Іґнатия Міровского в селї Рожанка, віддаленої о дві верстви від Зґежа, чотирох молодих елеґантно убраних паничів. По конях запряжених до брички, видко було, що відбули довгу і томлячу подорож. Паничі попросили кольоніста, щоби завів коні до стайні і дав їм їсти та обіцяли вернути за дві години. Загадовивши ся з кіньми, вийшли з хати кольоніста і два з них пішли в сторону як до Зґежа, а два в сторону люцмірского ліса. Один з них ніс елеґантну дуже тяжку валізу. По хвили щезли всї кольоністи з очий.

Коли Міровский по їх відході зачав оглядати бричку, знайшов на нїй слїди крови. Занепокоєний дав знати поліцмайстрови міста Зґежа, котрий сейчас приїхав і при ревізиї брички знайшов в нїй переказ на 8900 рублів на місто Дінабурґ з нечетким підписом, бо замазаним болотом і кровю, кільканайцять векслів подертих на російскі міста і 16 браунінґових набоїв та кільканайцять порожних гільз. Поліцмайстер повідомив о вислїді ревізиї начальника войскового відділу в Зґежу, котрий вислав зараз пішї і кінні відділи в погоню. Погоня однак позістала без успіху. Відділи войска перешукали цїлу окрестність в промірі кількох кільометрів, ревідували хати і ліси, арештували 18 людий, однак дійстних виновників не знайшли. За ними й слїд пропав. Місцеві кольоністи кажуть, що коні належать до якогось селянина з під Роґів, але доси ніхто по них не зголосив ся. — Урядник почтовий, Куриленко, зранений підчас нападу, помер в шпитали; другий урядник, Леонтієв, тяжко зранений ледви чи буде жити.

— **Убийство в поїздї зелїзничім.** Злочинця, котрий на стациї Бляйкензе під Гамбурґом убив лікаря Клявзена, зловлено вже в Альтонї. Єсть то 18-літний помічник городничий Тома Рікер родом з Чехії. Поліция після опису людий, котрі видїли его і котрим він впав в очи через то, що був закровавлений, вислїдила его в Альтонї і арештувала в ночи в его помешканю, де він твердо спав. Коли его розбудили, сказав ему інспектор поліциї Енґель

Томінскої, та готове було злетіти в запінену бистрицю.

Якийсь молодий паробок, що з тамтого берега побачив небезпечність, в якій знайшло ся й телятко і его пастушка, кинув ся відважно в Томінску, перебрив через запінений вир і прийшов ще в пору, щоби зловити телятко, що котило ся по стрімкій з'убочи в долину, а до того ще й красну дівчину, під котрої тягаром зігнули ся вербові корчі нахилені над пропастию. Але мимо того сьмілого діла опинили ся всі трое в руслі ріки. І дивним дивом в студеній воді Томінскої запалили ся серця молодих людий, котрі обняли ся були так кріпко, що від тої хвилї огонь любови у них обое став ся просто неугасимий.

Той, що виратував Нецу, біляву богиню, у котрої очи були такі чудово сині, як тота лазурово, синя вода Ізонца, котрій всі дивують ся і єї подивляють, був Йосіп Крояч, званий Долґолін — довгий байдура — як того незвичайно високого чоловіка зачали вже прозивати, коли він був ще чотирнайцятьлітним молодцем, а що его майже до розпуки доводило.

Він лише що недавно вернув був з войска. То его найбільше гризло, що він такий високий, а то головно длятого, що не міг задля того знайти собі жінки. Тепер, коли він вже був вільний від войска, хотів він, як то у них водило ся і було в звичаю, оженити ся з любови або й без неї, щоби своїй матери, вдовици по так загадочно погибшім ґосподі Міґа, привести у хату молоду силу. Але в его рідвім селї не хотїли селянки нічого й чути про него, бо він їм всїм був за довгий.

Аж тепер судьба сама нагилила ему пишну дівку, таки просто упхала ему в руки; не знати лиш, чи она его схоче і то велике питане відбирало ему сон і апетит.

Обое молоді видали ся, що правда, що дня — Йосіп мусів преці звідувати ся, що чувати з виратуваним телятком — але сказати рішуче слово хлописко той як дуб не мав відваги.

Аж прийшов празник, котрий обходжено зі всілякими забавами і публичними танцями на головній площи в Тольмайн. При сїй нагоді постановив був собі Йосіп Крояч набрати відваги і сватати ся до Неци. Китиця сьвіжих сьвічурників і альпейских білоток, таких білесеньких як сніг, котрих він назбирав для Неци на самім вершку гори, мала ему промостити дорогу. Она й пришпилила собі тоті рідкі цьвіти з боку і виглядала прекрасно в своїм строю до танцю. Неца не була убрана так яскраво як другі сільскі дівчата, але все-таки досить визначно, щоби звернути очи всїх на себе; мала на собі ясну синю сукню і жовту з довгими торочками хустку на шиї та шовкову запаску, що мінила ся жовтою і синьою краскою. Грубий золотий ланцушок обкручений два рази, сьвітив ся на шиї зальотної дівчини, котра знала дуже добре, що ніяка инша сільска дівчина не зможе повеличати ся такою, після сільского поняття чудово красною, хоч поправді дуже нескладною брошкою і відповідними до того ковтками. Але наймилійшою для неї була китиця з альпейских цьвітів від єї Йосіпа, длятого й радо станула з ним до танцю, що викликало зараз завість якогось головатого паробка, котрий вже від давна мав око на Нецу і на єї червінці.

Але також і „міскі" оглядали ся за білявою сільскою дівчиною, котра так жваво і хорошо крутила ся в танци, та хотїли би були з нею потанцювати.

— Можна би раз потанцювати з нею — сказав якийсь молодий референдар і зробив честь дівчині, що попросив єї до танцю.

Після сільского звичаю належалось би, щоби кождий таночник перетанцював цілий танець, який грають. Той панич чи того не знав, чи може не зважав на то, а що Неці було би жаль позбути ся такого таночника, то она приняла его запрошене, підчас коли Йосіп мочив собі якраз сухе горло знаменитим вином Крайнецкої висоти.

Той головатий, котрому Неца відмовила найблизшої польки, видів, як она перетанцювала цілу туру і побіг зараз до Йосіпа, щоби в нім підбурити основно его завість.

(Конець буде).

просто в очи, що він убив Клявзена. Рікер однак тому вразу перечив; єго однак заковано і відвезено на поліцию, де він остаточно признав ся до всего і розповів, що сокиру, котрою зарубав Клявзена, купив в Гамбурзі з тим кріпким постановленєм, щоби когось убити. В тій цїли пішов він на дворець і там уважав на подорожних. Тут впав єму в очи др. Клявзен і він припускав, що у него богато гроший, отже скочив за ним і зайшов до того самого купе де сидів др. Клявзен. Скоро лиш поїзд виїхав зі стациї а Клявзен взяв ся щось читати, кинув ся Рікер на него і вдарив насамперед обухом по голові а коли відтак Клявзен упав на поміст, він рубав єго вже на ослїп і наконець забрав від него сто марок і золотий годинник. На найблизшій стациї зіскочив з поїзду і пішов пішки до Альтони. Рікер називає ся по правдї Грабе Фернольдо, а єго батько має бути якийсь шляхтич ческий, котрий небавком по народженю дитини вийшов до Америки; єго матїр була циганка, що померла в Райхенберзї. По смерти матери взяв дитину до себе інспектор асекурацийний Рікер в Райхенберзї і остаточно приймив хлопця за свого. На вість о арештованю Рікера приїхав єго адоптовий батько і був на поліциї, де казав собі розповісти все, як було, а відтак відходячи, сказав: Мій прибраний син убив не лиш лїкаря Клявзена; він посягне ще більше жертв за собою, котрі сеї ганьби не пережиють. Я постановив з цїлою родиною покинути рідні сторони і вивандрувати до Америки.

† **Помер** Омелян Юзичиньский, емеритований старший офіцыял почтовий у Львові, дня 13 с. м. в 54-ім році житя.

Телеґрами.

Відень 16 падолиста. Мінїстер справ заграничних бар. Еренталь разом з бар. Ґаґерном приїхали тут нинї рано з Берлина. З ними разом приїхав також австро-угорский амбасадор в Берлинї Седєній-Маріч.

Варшава 16 падолиста. Минувшої ночи ватага зложена з 30 узброєних людий напала на стацию зелїзничу Сухеднєв, забрала готівку, яка знаходила ся в касї і знищила акти і апарати. Підчас борби з розбишаками згинув один жандарм.

Петербург 16 падолиста. Польскі властителї більшої посїлости з північно-західного і полуднево-західного краю сполучають ся з проводирем партиї 30-го жовтня, Ґучковом, щоби ввести можливо найбільше число кандидатів до Думи в цїли спільного поступованя. Польскі властителї більшої посїлости могилївскої губернії вже порозуміли ся з партиєю 30-го жовтня.

Петербург 16 падолиста. (П. А.) Під власть новоіменованого тимчасового ґен.-ґубернатора Кронштадту поставлено: місто, кріпость та сусїднї води і острови.

Кронштадт 16 падолиста. (П. А.) Як сконстатовано, число моряків, котрі утекли з тутешної вязницї виносить 10. Погоня позістала без успіху.

Москва 16 падолиста. (П. А.). Через арештованє 20 осіб при викритю складу оружия зловлено небезпечну ґрупу анархістичну, стоячу в близкій звязи з замахом на ґенерала Райнбота.

Москва 16 падолиста. (П. А.) Вчера страчено чоловіка незвістного імени, котрий виконав замах на начальника міста Райнбота.

Київ 16 падолиста. Серед арештованих членів революцийної орґанїзациї знаходять ся 4 офіцири від саперів, один з піхоти і двох резервових прапорщиків.

Вильно 16 падолиста. В Ковні арештовано цїлу тамошну партию боєву, числячу 57 людий.

Москва 16 падолиста. (П. А.) З причини відкритя бомб і магазину оружия поліция тутешна арештувала 20 осіб.

Пенза 16 падолиста. (П. А.) Близько Саратовска 8 розбишаків напало на віз почтовий і зрабовало 8.000 рублів, убивши асистуючих полициянів. Що стало ся з урядниками почтовими не звістно.

Сантіяґо де Чіле 16 падолиста. На торговельнім передмістю вибух страшенний огонь. Шкоду обчисляють на 2—3 міліони.

НАДІСЛАНЕ.

Рух поїздів

важний від дня 1-го мая 1906.

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·15	До Іцкан, Потутор, Чорткова
	6·20	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	6·35	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина (з Підз.)
	6·55	„ Яворова
	7·30	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
8·25		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·35	„ Кракова, Сянока, Відня
	8·55	„ Самбора, Стрілок, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Калуша, Делятина
	10·45	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	10·55	„ Підволочиск, Бродів, Грималова
	11·15	„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
2·21		„ Підволочиск, Бродів
2·36		„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
2·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·45		„ Кракова, Відня
	2·30	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
	3·30	„ Коломиї, Жидачева
	4·05	„ Ряшова, Любачева
	4·15	„ Самбора, Хирова
		в ночи
	6·00	До Яворова
	6·15	„ Підволочиск
	6·25	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
	6·35	„ Кракова, Відня, Хирова
	7·25	„ Рави рускої, Сокаля
	9·10	„ Станиславова, Чорткова
	9·50	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля ($^1/_5$ до $^{30}/_9$), Хирова
	10·40	„ Іцкан, Чорткова, Заліщик
	10·51	„ Самбора, Хирова, Сянока
	11·00	„ Кракова, Відня
	11·15	„ Підволочиск, Грималова, Скали
	11·30	„ Стрия, Дрогобича, Борислава
12·45		„ Кракова, Відня
2·51		„ Іцкан, Калуша

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·10	З Іцкан, Чорткова, Делятина (ч. Коломию)
	7·00	„ Підволочиск, Бродів (на Підзамче)
	7·20	„ Підволочиск, Бродів (на гол. дворець)
	7·29	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·50	„ Рави рускої, Сокаля
	8·05	„ Станиславова, Жидачева
	8·15	„ Самбора, Сянока, Хирова
	8·18	„ Яворова
	8·45	„ Кракова, Відня, Любачева, Хирова
	10·05	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	10·35	„ Ряшева, Ярослава, Любачева
	11·45	„ Підволочиск, Гусятина, Копичинец
	11·50	„ Лавочного, Калуша, Стрия, Борислава
1·30		„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Пер.)
1·40		„ Іцкан, Чорткова, Калуша, Заліщик
	1·50	„ Самбора, Сянока, Стрілок
2·05		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (на Підз.)
2·20		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (гол. дв.)
	3·55	„ Тухлї ($^{15}/_6$ до $^{30}/_9$), Сколього ($^1/_6$ до $^{30}/_9$)
	4·37	„ Яворова
	4·50	„ Белзця, Сокаля, Рави рускої
	5·25	„ Кракова, Відня, Хирова (на Підзамче)
	5·45	„ Іцкан, Жидачева, Калуша
	5·50	„ Підволочиск, (Одеси), Бродів, Потутор
		в ночи
8·40		З Кракова, Відня, Сянока
	9·05	З Іцкан, Потутор, Чорткова
	9·20	„ Самбора, Хирова, Ясла
	9·30	„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова
	10·12	„ Підволочиск, Бродів, Скали (на Підзамче)
	10·30	„ Підволочиск, Бродів, Скали (гол. дворець)
	10·50	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
12·20		„ Іцкан, Жидачева, Заліщик
2·31		„ Кракова, Ясла, Хирова

Замітка. Поїзди приходять і відходять після часу середно-европейского, котрий обовязує також у Львові. Звичайні білети їзди як і всякі иньші білети, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. можна набувати цїлий день в містовім бюрі ц. к. зелїзниць державних, пасаж Гавсмана ч. 8.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).